

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 22

28. května 2017

Cena: 8 Kč

Den Farského

17. červen 2017 ve Škodějově

Program:

- 10 hodin - průvod od památníku dr. Karla Farského. Následuje slavnostní uvedení lesní kaple a bohoslužba, vedená patriarchou, biskupským sborem a duchovními ČČSH s doprovodem pěveckého sboru Jizerka.
- 12 hodin - zahradní slavnost s občerstvením
- 13.45 hodin - přednáška Davida Frýdla: Dr. Karel Farský a jeho rodný kraj
- 14 hodin - koncert Jaroslava Hutky, pro děti loutkové divadlo a výtvarná dílna
- 15 hodin - uvedení nových publikací o dr. K. Farském: představení sborníku o K. Farském a publikace dr. Martina Chadímy
- 15.30 hodin - koncert Tomáš Kočko a orchestr
- 17 hodin - požehnání

Odpolední program pro dospělé a děti se uskuteční ve Vysokém nad Jizerou ve sboru ČČSH.

Akci pořádá Církev československá husitská

Stál tu mezi nimi jako Kristus

„Toho dne 9. dubna 1922 přijel k nám bratr doktor Karel Farský. Po bohoslužbách tisícový zástup dobře uspořádaný se dal na pochod přes most a přes náměstí do druhého nádvoří poděbradského zámku, kde před starobyloou kaplí Jiřkovou vyslechl svého biskupa a zakladatele naší národní církve.“...

„Na schůzi bylo manifestováno zrovnoprávnění ČČS s ostatními církvemi. Tehdy při bohoslužbě K. Farského v Poděbradech bylo mezi lidmi vybráno 366 Kč (tehdy velká částka peněz), které byly odeslány na Diecézní dům v Praze. Dosud s nadšením vzpomínáme na ten den, kdy kostelíček za vodou nestačil pro všechny, kdo přišli, aby slyšeli našeho biskupa a nebo aby viděli a slyšeli, jak ti kacířští příslušníci naší církvičky Bohu slouží. Bohoslužba působila na všechny hlubokým dojmem. Nezapomenutelnou zůstává přítomným epizoda hodná zaznamenání. Bratr biskup požádal, aby děti, které se tísnily v davu, přistoupily až k oltáři. Stál tu mezi nimi jako kdysi Kristus, když pravil: Nechte malíčkových přicházet ke mně!“

Z kroniky NO

brightová, která v Poděbradech strávila dětství, a především prezident Václav Havel, který přijel roku 1990 na osobní pozvání sestry farářky.

V poděbradském sboru se konají koncerty pro věřící i lázeňské hosty, slavnostní bohoslužby při zvláštních příležitostech a každou středu biblické hodiny. Příjemná a přátelská atmosféra poděbradského společenství je tím, co pomohlo překonat těžké časy.

Z webových stránek NO vybrala redakce

Radost a vděk čínských křesťanů

Milí přátelé, dne 7. května jsme měli v Kostelci nad Orlicí bohoslužby k 80. výročí spoluzákladu původně bratrského kostelíka (dnes Sboru J. A. Komenského) s Českobratrskou církví evangelickou. Bohoslužby spolusloužili za naší církev br. patriarcha a místní farářka A. Naimanová, a za evangeliky farář D. Najbrt. Mezi účastníky byli čínští křesťané (projev jejich vedoucí Emy níže), dva Kubánci a dvě Ukrajinky. Všichni se účastní našich či evangelických bohoslužeb. Sdílejte spolu s námi naši radost.

Alena Naimanová

Bratři a sestry, Bůh s vámi. Jsme rádi, že jsme se společně sešli. Za pomoci Boží se naše církve schází k bohoslužbám již 80 let. Zároveň je to právě rok, co jsme se stali členy vašeho sboru a rádi bychom poděkovali zejména duchovní, ses. Aleně. Děkujeme také Bohu, že můžeme tuto příležitost oslavit s vámi, i vám všem, bratrům a sestrám, že nám pomáháte a důvěřujete nám. I když jsme se ocitli v nesnázích, nikdy jsme se tak necítili sami.

V květnu 2016 jsme se dostali do kostela husitské církve a i když jsme neuměli česky a nerozuměli kázání, byl to pro nás hluboký zážitek. Během roku jsme společně četli Bibli, modlili se, blahořečili Bohu zpěvem na bohoslužbách. Na setkáních v kavárně jsme konečně měli možnost zpívat písně o Bohu v čínštině. Nahlas a veřejně. Velmi pro nás znamená, že konečně můžeme svoji víru praktikovat svobodně. Bratři a sestry z husitské církve nám otevřeli svá srdce a podali pomocnou ruku. Poskytli zázemí a lásku v této pro nás těžké době.

Na čas strávený s vámi máme mnoho krásných vzpomínek, například když nás Alena vzala na výlet do Rychnova, ukazovala nám staré vzácné fotografie nebo se s námi bavila o našich snech a přáních. Během posledního roku jsme zažili mnoho šťastných chvil, smích, ale také slzy. Všechno to se stalo pro nás vzácnými vzpomínkami. Přejeme vám krásné výročí osmdesátileté vaší církve.

Za čínské křesťany Ema

Dřevěný kostel v Blansku

Krásný dřevěný kostel naší církve, který se dnes nachází v Blansku, odsud nepochází. Byl sem dopraven rozložený na jednotlivé části ze vzdálené vesnice Nižní Seliště, která leží 20 km od Chustu na hranici Podkarpatské Rusi a Rumunska (nynější Ukrajina), přibližně 750 km od Blanska. Stojí zde jako příklad důkladného řemeslného zpracování, péče a pokory – zjevně křehké konstrukce, která po staletí vytrvala jako místo k slavení bohoslužeb. Tisíce lidí zde prožily radostné chvíle svého života při křtu dětí i dospělých, odevzdali se sobě navzájem na celý život v manželství a s věčností

doprovodili své zemřelé na poslední cestě. Kostel vždy byl, a věříme, že bude i nadále, místem setkávání dobrých lidí, prostorem povzbuzení a útěchy v jakékoliv životní situaci. Stavba kostela, který nyní patří Církvě československé husitské, byla zahájena v roce 1601, ale dokončena až v roce 1641. Výstavba kostela se protáhla na tak dlouhou dobu pro útrapy třicetileté války, kdy celá obec vymřela na mor a teprve po jejím znovuosídlení byla stavba dokončena. Původně ortodoxní kostel později přešel pod správu církve řeckokatolické. Když se Podkarpatská Rus stala součástí Čes-

koslovenska, zlepšily se životní podmínky obyvatelstva a věřící si postavili kostel kamenný. Starý dřevěný kostel zůstal opuštěný a chátral. Roku 1928 byla v Brně dokončena výstavba brněnského výstaviště a uvažovalo se o tom, že se kostel stane jedním z exponátů úvodní výstavy soudobé kultury. Po uvážení, že by to nebylo vhodné místo, byl nabídnut památkovým úřadem diecézi československé církve v Olomouci, která postoupila tuto nabídku blanenské farnosti. Po prohlídce kostela, kterou provedli na místě zástupci rady starších blanenské farnosti, byla započata jednání o odkoupení kostela. Ten byl pak v Nižním Selišti

kem věřících, v obci je stále živo. Jako lázeňské město se Poděbrady stávají místem, kam se lidé rádi vrací a vzpomínají. Často se na nedělních bohoslužbách stává, že se zde objeví lidé, kteří přijeli z daleka a našli si čas navštívit poděbradský sbor. Mezi nejvzácnější návštěvníky patří například Madeleine Al-

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Žalm 37,5

Náboženská obec Církve československé husitské v Poděbradech, Dr. Horákové 561/44, srdečně zve 30. 5. v 18 hodin na slavnostní bohoslužbu za účasti patriarchy ThDr. Tomáše Butty, Th.D. k 80. výročí otevření Sboru krále Jiřího z Poděbrad

rozebrán, jednotlivé části označeny a vlakem převezeny v září roku 1936 do Blanska, kde ho tesaři a dělníci z Nižního Seliště – v centru městské zástavby – během tří měsíců znovu sestavili. Na rozdíl od původní stavby byl postaven na kamennou podezdívku, čímž se zvýšil vnitřní prostor a hlavně vchod, který byl původně pouze 140 cm vysoký! Průčelní vchod do svatyně má segmentové zaklenutí se starobylym nápisem v církevněslovanském jazyce, který udává datum dokončení stavby – Robjach 1641 mesjaca jula 29 (zhotoveno 29. července 1641). Dveře jsou pobity originálním kováním a ostění vchodu je zdobeno

Dokončení na str. 3

Hra má spolulidský horizont

Jistě se shodneme na tom, že je dobře, když člověk není izolován, navazuje na druhé a tuto návaznost si dokáže udržet a vychutnat. Poznává osudy, příběhy, sny, životní souvislosti těch, které potká v zaměstnání, v místě bydliště, na církevních, kulturních a společenských akcích, na vernisážích, prezentacích a podobně.

Kdosi moudrý pravil, že duše spřízněné zdaleka si rozumějí. Člověk má díky tomu možnost hýčkat si svůj okruh spolupracovníků. Setkání ke kvalitní spolupráci je vůbec tím nejzákladnějším darem a kontakty „dělají kontakty“. Některá z lidských bytostí s obdobným úhlem pohledu, s níž jsme se při nečekané příležitosti seznámili, mlčí půl roku, rok. A pak náhle „promluví“ ve smyslu nabídky, příležitosti, společného projektu. Kreativní spolupráce je dar, znamená to druhému otevřít své tvůrčí zdroje, probudit si ony zdroje vzájemně. Podat si ruku ke společnému dílu. Uvědomit si obdobné hodnotové postoje a chápání smyslu života.

Takováto spolupráce může vlastně být v nejlepším slova smyslu „hrou“. Pro lidské společenství má hra pryšlivé bohatství a nevyčerpatelný půvab. Již děti si spontánně hrají, ale i tvořivý dospělý člověk má v sobě dispozice ke hře. Kolik je tu duhových odstínů, tónů, barev. Filosof Eugen Fink tvrdí, že každá hra má svůj „spolulidský“ horizont. „Nevzedme se snad vlna přebytku života do srdce každého živoucího stvoření?“ ptá se. Zajímavé tak vyjadřuje ono „těkání ve vzdušné říši fantazie“.

Vysoká hra ducha má hodně do sebe. Potkat zajímavé až výsostné osobnosti, ryzí a oduševnělé, to jsou dary spirituální, životní a citové zralosti. „Hrajeme si“ a hledáme oázu štěstí a klidu. Toužíme po harmonii, pátráme po ostrovech odpočinku, ale i po místech plných ztažené síly.

Olga Nytrová

Nechte se okouzlit ve vršovickém sboru

Připomínáme, že v Husově sboru naší církve v Praze-Vršovicích (Moskevská 34) je možné až do 4. června navštívit výstavu německého fotografa Herberta Ristla s názvem Ticho. red

Malování na chodníku 2017

Pozvání pro malé i velké výtvarníky

Letošní „Malování na chodníku 2017“ se koná v Kolíně, a to v sobotu 10. června 2017 v 10 hodin. Sraz je přímo v našem Husově sboru. Přijďte si s námi zahrát, zazpívat a namalovat stále živé příběhy z Bible! Pro letošní malování jsme zvolili téma: Žalm 150. Jsme vyzýváni k chvále Pána nejrůznějšími hudebními nástroji a závěrečný verš uvedeného žalmu praví: „Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina! Haleluja.“ K chvále Pána připojíme i vzpomínku na významnou osobnost víry Martina Luthera. Plakátky sledujte také na církevním webu.

Bližší informace na tel.: 321 722 944, mobil: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@seznam.cz Krasava Machová

Z kazatelského plánu

Šestá neděle po Velikonocích

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hleďte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukryvej. Aleluja!

ŽALM 27,7.8.9

První čtení: Skutky 1,6-14

Tužby velikonocní (III):

2. Aby dobrý Bůh, který nás v Kristu povolal do svého podivuhodného světla, nám dal růst k věčné spáse, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom s Kristem se sjednocovali zachováváním jeho vůle a žili jako svatý lid Boží, vyvolený k životu věčnému, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, svého jednorozného Syna jsi vyvýšil s velikou slávou do svého království v nebesích. Prosíme tě, nezanechej nás bez útěchy! Sešli nám svého Ducha svatého a přived' nás tam, kam náš Spasitel vystoupil před námi. Osvi' nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Petrův 4,12-14; 5,6-11

Evangelium: Jan 17,1-11

Verš k obětování: Žalm 47,6

Verše k požehnání: Jan 17,12.13.15

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti, žes nás nasytil svatými dary chleba a kalicha. Dej, ať jsou nám stálým zdrojem posily a požehnání! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 127, 136, 64, 75, 188, 195, 289, 293

Příběhy ze školní náboženské výuky doby předúnorové IV.

Odcházejí valem pamětníci doby protektorátního dětství, zvláště pak přímí účastníci, kterým se dostávalo základní školní výchovy v oně chmurné době. Několik vzpomínek, dnes mnohdy úsměvných, v oněch časech často dobrodružných.

Pokračování z minulého čísla

Až jednoho dne. Monsignore se rozhodl, že přezkouší znalosti a dovednosti ministrantské. Však mu studenti již vícekrát chyběli při vyučování. A jejich omluvy byly takové, hm, jaksi něco v nich nehrálo. A zase dnes chybějí... Kdosi se kdesi uřekl ... a Jeho Veledujstojnosti náhle svitlo v hlavě...

Výuka náboženství našeho konkurenčního vyznání probíhala klidně a přátelsky. Když tu náhle se rozléty dveře a do třídy vlétla velká černá koule. S bílým kolárkem a rudou tvář, na cingulu pak uvázlým vlajícím černobílým křížem... Symboly císařské německé válečné flotily! Vyučující líbezné holubičky vyjekly a nevědouce, jak odlétnout, jen ztrnuly. Z koule se vynořily dvě zápasnické pěsti, zručně nás odhodily do kouta, otevřela se chapadla prstů, popadla hříšné ministranty za uši a vlasy a celý zjev téměř pekelného děsu opět odlétl rozlétlými dveřmi do vedlejší třídy. Tam odhodil nešťastné ministranty na stupínek hanby. Koule se proměnila v rozlíceného

ného monsignora, častujícího provinilce zvucnými expletivy středověké latiny, proklínáním, zaklínáním, zařikáním a vymítáním, v nichž se i ošklivé řecké slovo objevilo: HERREZE! Zařikání pak skončilo standardní výhrůžkou trojky z mravů. Provinilci se tudíž otfepali, dobře vědouce, že škola je gymnazium sekulární, tedy osvícení pedagogové budou rozlíceného monsignora zcela ignorovat. Co je ale bolelo, byla skutečnost, že už nebudou ministranty, tedy s přístupem k mešním vínům je navždy utrum. Je zbytečné dodat, že za naši udatnou snahu jsme vína stejně nikdy neokusili.

Poslední incident, poněkud smutný. Naše věroučné vyučování navštívili také inspektoři odněkud z ústředí. Bez ohlášení, tedy spíše přepadák. Asi ne kvůli černé kouli, spíše pro nezvyklý přírůstek žactva. Anebo nestandardní přístup k dějepřevě? V každém případě, děvčata po rozmluvě s nimi byla jaksi přepadlá, vyčerpaná, zdálo se nám i uplakaná. Těžko se s námi sdílela. Padla právě taková ošklivá slova jako synkretis-

mus, apologetika a bůhví co ještě. Takový útok nás rozzlobil. Byla to přece naše děvčátka, jen my je smíme škádlit. Žádný cizák jim nesmí ubližovat. Odedávna platilo na českých školách, objevili-li se veřelec v osobě inspektora, celé školní osazenstvo od ředitele přes učitele a veškeré žactvo až po školníky semkne se v jeden šik a nájezdníka znemožní. Slíbili jsme našim holubičkám, že objevili-li se opět, připravíme jim uvítání, na které nezapomenou. Tenkrát to naše děvčátka přece jen potěšilo.

Už nepřišli. Nastal onen mrazivý podvečer, kdy Staromák se zaplnil do posledního místečka šedomodrymi rádiivkami, skrývajícími zarputilé tváře a za nimi bodáky od starých vintovek až po smrtonosné AK-47. Shromáždění hrozivě mlčelo. A náhle k budově českých šlechticů, před 320 lety na tomto náměstí zahynulých, přijelo černé auto. Z něj vystoupila na balkon černá beranice a hrdelním barytonem pronesla: „*Občané! Právě přijíždím z Hradu! Pan prezident právě podepsal*“... a další slova zanikla v řevu šedomodrých rádiivek a třesku ocelových bodáků...

Slavomír Pícha

Pokračování v příštím čísle

Nad Písmem

Ne za svět prosím

Jan 17,1-11

Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji... J 17,9

Ježíšova velekněžská modlitba. Výsostně zástupná přimlůva z pozice pokory i autority, dokonalý tvar, při jehož čtení se každému zbožnému písmáku zatají dech.

Lze vůbec něco k těmto Spasitelovým slovům přidat? Jaký k nim připojit komentář, aniž by jim to ubralo na majestátnosti?

Po dlouhé pasáži obsahující Ježíšovu řeč na rozloučenou, která evangelistovi zabere dobré tři kapitoly textu, přichází ještě toto – finální promlůva, koruna celku. A v něm neustále se opakující téma oslavení. Co ale znamená to úpěnlivé „oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět?“ Je to především svědectví o mezní úzkosti těsně před Ježíšovým životním úkolem. To, co ho nyní čeká, má do ovací i slávy hodně daleko. I když během své veřejné služby mohl chvilkově zažít i vrtkavou přízeň veřejnosti, teď už mu společnost a politická a náboženská moc ukáže jen svou tvrdou tvář. Asi ne poprvé v historii, a zcela určitě ne naposledy, dojdou k harmonické shodě státní orgány, náboženské autority i takzvaní slušní lidé. Celospolečenská shoda je vzácná věc a hle, jak se zde podivuhodně zrodila. Společné téma se ukázalo mimořádně silným – tenhle galilejský buřič, squatter, přítel veksláků, kolaborantů a prostitutek, skandální divotvůr-

ce, anarchista, tulák a náboženský blouznivec, musí zmizet ze světa. Jeho přítomnost ve světě (našem světě!) je nežádoucí, jeho provokativní kázání nám kazí spánek a jeho proklamace o Božím synovství jsou urážkou našeho náboženského citění. Pryč s ním! Není bez zajímavosti, že se státní moc do celé záležitosti připlete vlastně mimoděk – dobří věřící lidé a jejich náboženské autority ji potřebují jen proto, že sami nemají dovoleno rebelat jen tak popravít. Kdyby bylo zcela po jejich, skončil by už dávno! Ach, tihle slušní, spořádaní lidé. Běda každému, kdo jim zkříží cestu...

Ježíš tohle všechno velmi dobře ví. Intenzitu jeho prosebné modlitby možná ještě prohlubuje vědomí, že celý tento zápas je spíše utajen jeho nejbližším – učedníkům, s nimiž strávil většinu času své veřejné služby. Ti nechápou nic, jak lze vyčíst z popisu jejich chování kolem velikonocních událostí.

Těžko říci, zda Ježíšovi působí více utrpení vědomí mučednické smrti nebo vědomí naprosté ignorance těch, na které spoléhal. Jisté je, že se zoufalstvím nenechá strhnout. Ideálem prosebníka, tak dokonalým, že mu byl kdysi luterány přiřknut titul modlitebníka velekněžského, je Ježíš

právě proto, že veškerou svou bolest obrací v modlitební úsilí. V něm, očima víry, nevidí učedníky jako nechápavé a dezorientované, ale jako skutečně věřící: „vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.“

Kdyby nebylo Jidášovy tušené zrady, Petrova zapření, úprku většiny ostatních, kdyby nebylo nedůvěry učedníků ve svědectví žen o prázdném hrobě, mohli bychom tato Ježíšova slova akceptovat bez námitek. Takhle je to ovšem těžké. Vždyť celé vyprávění o Velikonocích, Janovu verzi nevyjímaje, svědčí o něčem zcela jiném!

Jak je možné, že Ježíš vidí víru za nedověrou, naději za zoufalstvím, jak je možné, že vyhlíží slávu skrytou za neslavnými událostmi? Je vůbec v tomto světě možné věřit ve vyvýšení poníženého, v korunování outsidera, v moc bezmocných, v život, který vítězí nad smrtí?

Veškerá práce evangelistova míří k tomuto bodu, právě sem chce čtenáře dovést. Křesťanova existence se láme na otázce, jestli je ochoten tomuto všemu ze srdce uvěřit a co víc – aktivně na takové věci celý život participovat. Nuže - chce se nám věřit a ve víře i konat?

Petr Wágner

Pane, prosíme tě, abys nám znovu a znovu otevíral oči pro věc evangelia.

Daruj nám zrak plný víry a uschopte nás ke službě přinášet tento dar i ostatním. Amen.

Dřevěný...

Pokračování ze str. 1

rytými spirálami a růžicemi. Den 29. červenec je v pravoslaví svátkem sv. Paraskievy (138–161 n. l.), které byl tento původně pravoslavný kostel zasvěcen.

Blanenský dřevěný kostel představuje tzv. rusínskou gotiku s bližší specifikací „Sedmhradsko-marmarošský typ“; jeho architektura je již ovlivněna evropskou gotikou. Podle názoru odborníků se jedná o nejstarší dřevěný kostel tohoto typu na našem území; je evidován v ústředním seznamu kulturních památek ČR. Pozoruhodná je rovněž část původní pravoslavné výzdoby.

Kostel byl slavnostně otevřen 23. května 1937 olomouckým biskupem Rostislavem Stejskalem. Tuto událost si věřící s místním farářem br. Martinem Kopeckým a brněnským biskupem Jurajem Dovalou

připomněli při děkovných bohoslužbách a během oslav 20. a 21. května, kdy bylo možné nahlédnout do farní kroniky, vyslechnout výklad i promluvit s poslední pamětnicí otevření kostela, která sama v letošním roce oslavila významné životní jubileum, ses. Smejkalovou.

Otevírací doba:

Každý pátek v 17.30 hodin a každou neděli v 9 hodin se konají bohoslužby. Kostel je otevřen vždy hodinu před bohoslužbami a půl hodiny po nich. V období června až září je objekt otevřen pro veřejnost ve středu a sobotu odpoledne od 14 do 17 hodin. Prohlídku interiéru i mimo uvedenou dobu je možné domluvit na telefonním čísle uvedeném ve vitrině před kostelem.

Aktuální informace o životě farnosti je možné získat na adrese: www.drevenykostelik.cz. **Martin Kopecký a redakce**

Moje víra

Víra, která má kořeny v lásce, je hybnou silou života a má zázračný vliv na duši - řekl mi kdysi dávno bratr kapucín; taková víra nás táhne z nížin do vysokých hor, odkud můžeme už nyní zahlédnout zaslíbenou zemi a osvíti nás poznání pravdy, bez níž se věřit nedá. Čas od času si vzpomenu na dobrosrdečného mnicha, u něhož mě okouzlovaly řemínky na sandálech, hnědá kutna s kapucí, převázaná bílým provázekem, zvaným cingulum, ale především úsměv na rtech, které tiše odříkávaly modlitby ze žaltáře, abych si mnohem později uvědomil, jak pravdivá byla ta slova o víře právě v jeho laskavém podání, protože víra žije, prospívá a roste v lásce. Ale to jsem už musel pochopit sám, že víra bez dobrého srdce je výstavní dům bez oken, krásná loď na suchu a drahým kamením roubená studna bez pramene.

Lidská povaha je od nepaměti stále stejná - tvrdil bratříček kapucín - a myslí se ten, kdo ji chce bez lásky šlechtit, modernizovat a měnit, transponovat, komplikovat a převádět do cizích termínů - a vyprávěl příběh o studentovi, který sháněl v knihkupectví nějakou novější knihu o anatomii a smutně odložil nabízené publikace: tyhle jsou staré nejmíň deset let. A prodáváč mu pravil - Milý pane, v lidském těle za poslední tisíce let žádné kosti nepřibyly. Ani k lidské povaze za tisíce let nic nepřibylo - dodal můj učitel. Chybu je tedy marné hledat ve

způsobu víry či v náboženství, ale najdeme ji v lidském srdci, v němž ustydla láska, neboť ztracený cit nahrazujeme množstvím slov a prázdných modliteb. A kdo čte Bibli se srdcem otevřeným, sám brzy uvěří, že cílem všeho stvoření je milování živých bytostí, které se poznávají a přijímají a ztotožňují a ve víře spolu stoupají na vysoké hory, odkud mohou zahlédnout zemi zaslíbenou, a na těch výšinách se jim otevírá pohled na stvořené světy, kterým předcházela láska Tvůrce, aby se nyní, po stvoření Země, i mezi námi uskutečňovala láska. A až se z božského pramene naplní všechna srdce lidská, stvoření ustane a láska bude navěky - tak tuhle pravdu v sobě nesu a nic na ní nechci opravovat, natož měnit; došel jsem s ní až k vám, přátelé v lásce zakotvení, stoupající k horám, ve snaze svou námahu za pravdu víry směnít.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Výročí narození Marie Terezie

Na letošní rok připadlo slavné výročí - uplynulo 300 let od narození rakouské arcivévodkyně a české a uherské královny Marie Terezie.

Maria Theresia Walburga Amalia Christiana z rodu Habsburků se narodila 13. května 1717 jako nejstarší dcera císaře Karla VI. a matky Alžběty Kristýny Brunšvicé a ještě téhož dne byla i pokřtěna. Během svého života se stala mj. arcivévodkyní rakouskou, královnou uherskou, královnou českou, markraběnkou moravskou, lotrinskou vévodkyní, vévodkyní burgundskou, hraběnkou tyrolskou etc. etc. a byla jednou z nejvýznamnějších vládnoucích osobností v evropských dějinách. Vládla od 20. října 1740 do 29. listopadu 1780, avšak jako žena se nemohla nikdy stát vládnoucí císařovnou Svaté říše římské. Císařem se stal 10. září 1745 její manžel František I. Štěpán Lotrinský. V důsledku tzv. pragmatické sankce z roku 1713 byla Marie Terezie předpokládánou dědičkou habsburských zemí.

Marie Terezie byla matkou 16 dětí, avšak pouze 9 se dožilo dospělosti. Dva z jejích synů se stali císaři – Josef II. a Leopold II.

Po náhlé smrti svého otce 20. října 1740 se Marie Terezie stala den ze dne panovnicí nad habsburskými zeměmi. Problémem však bylo, že ji otec nestačil zasvětit do státních záležitostí, a tak musela převzít vládu po otci bez státnických znalostí a zkušeností. Její nástupnická práva zpochybnili zahraniční zájemci o země monarchie (pruský král Friedrich II., bavorský kurfiřt Karel Albrecht, podporovaný francouzskými Bourbony), a vyvrcholilo válkou o dědictví ra-

kouské, v níž však habsburská monarchie většinu svého území uhájila. Nejcitelnějším neúspěchem byla ztráta bohatého Horního a Dolního Slezska, které připadlo Prusku a některých částí Itálie. Dalšímu pruskému náporu M. Terezie čelila v sedmileté válce, jejímž mírovým výsledkem bylo potvrzení odstoupení Slezska.

Po smrti manžela Františka I. 18. srpna 1765 se stal jeho syn Josef II. římskoněmeckým císařem, jelikož byl v té době již římskoněmeckým králem. Neutěšený stav monarchie spolu s novými myšlenkovými proudy přivedly Marii Terezii k osvicenským reformám - vytvoření centralizované správy monarchie, sjednocení trestního práva a zrušení mučení. Známá je její reforma školství - zavedení povinné šestileté školní docházky a vybudování systému škol. Reformováno bylo soudnictví, finančníctví, byly provedeny celní úpravy, zakládány manufaktury a začal rozvoj průmyslové výroby. Budovaly se nové, tzv. císařské cesty především pro rychlé přesuny vojska, zlepšilo se poštovní spojení, byla zavedena popisná čísla domů,

To se Marii Terezii povedlo

Na popud Františka Josefa hraběte Kinského vydala Marie Terezie 6. února 1777 dvorský dekret, kterým oficiálně potvrdila spojení čtyř velkých knihovních celků v novou, veřejnou c. k. Universitní knihovnu, jejímž sídlem se stala pražská jezuitská kolej - Klementinum. Již na podzim 1777, tedy čtyři roky poté, co byl papežem zrušen jezuitský řád, mohla knihovna začít sloužit prvním návštěvníkům. Národní knihovna ČR zde v únoru uspořádala výstavu s názvem „To se Marii Terezii povedlo“ u příležitosti 240. výročí otevření klementinské knihovny pro veřejnost. „Výstavou chceme připomenout významný akt, kdy Klementinum, které je centrem české vzdělanosti ... bylo zpřístupněno pro širokou veřejnost, a ne jen pro řádové bratry jezuitského řádu a univerzitní studenty,“ řekl Petr Kroupa, ředitel Národní knihovny. Klementinum mělo dějinný význam pro rozvoj humanitních a přírodních věd, zejména matematiky a astronomie. Do roku 1938 sídlila ve zdejší Astronomické věži hvězdárna, do začátku 20. století prakticky jediná významná u nás. S astronomií jsou spjata i zdejší meteorologická pozorování, která zde začala v polovině 18. století a systematicky jsou zaznamenávána od roku 1775, což je nejdelší souvislá řada pozorování ve střední Evropě. V současnosti prochází mohutný barokní komplex budov v bezprostřední blízkosti Karlova mostu rozsáhlou rekonstrukcí. **red**

katastr nemovitostí, jednotná soustava měr a vah a jednotná měna. Marie Terezie 17. září 1765 jmenovala jako spoluvládce habsburských zemí syna Josefa II., ale časem toto dvojládí vedlo ke vzájemným sporům. Mladý Josef II. se snažil vládnout sám, bez matčiny pomoci, avšak Marie Terezie s jeho radikálními představami o osvicenské vládě nesohlasila a až do své smrti udržovala reformní kurs v mírnějším tempu. Přesto se však z předchozí habsburské feudální říše stal za dobu jejího panování moderní centralizovaný stát a Vídeň sídlem nových ústředních úřadů. Poslední léta života panovnice neprožila šťastně. Největší ránu jí způsobila smrt manžela a rozpor se synem. Nastaly nemoci a 29. listopadu 1780 umírá na nefunkčnost jedné plíce.

Rakousko k letošnímu výročí jedině ženy, která kdy vládla na českém trůně, připravilo velkolepou jubilejní výstavu „Marie Terezie 1717 – 1780“, která probíhá do 29. listopadu 2017 ve Vídni a okolí. Hlavní část výstavy je ve vídeňském Schönbrunu, další části pak v sousední císařské kočárovně a ve vídeňském muzeu Hofmobiliendepot. Mimo Vídeň lze ještě navštívit výstavy na zámcích Hof a Niederweiden. **Pavel Hýbl**

Marie Terezie byla vychovávána jezuiti a hlavním předmětem v její výchově bylo náboženství.

Zrušením jezuitského řádu v roce 1773 přišel tento řád mj. i o dohled nad školstvím. M. Terezie si k připravované reformě povolala Johanna Ignáce Felbigera a již v roce 1774 vydala Všeobecný školní řád, platný pro všechny císařsko - královské země, ve kterém byla stanovena všeobecná vzdělávací povinnost pro chlapce i dívky. Zavedena povinná šestiletá školní docházka a zaveden zcela nový systém školství:

- triviální školy na venkově i ve městech s výukou čtení, psaní, počtů, náboženství, základů zemědělství a pro dívky domácí práce
 - hlavní školy ve městech (minimálně jedna v kraji) s výukou němčiny a latiny
 - normální školy, což byly učitelské ústavy s výukou pouze v němčině
 - preparandy, což byly přípravné kurzy pro učitele v délce 1 až 2 roky
- Dozor nad hlavními a normálními školami měly zemské školní komise. V r. 1775 byla provedena reorganizace středních škol a byla vytvořena šestitřídní gymnázia, kde se učilo německy a od třetí třídy latinsky. V r. 1751 Marie Terezie založila ve Vídni vojenskou akademii.**

Obrázek: Wikipedie

Navštěvovat vězně a pomáhat jim

Křesťanství není pouze formální záležitost víry. Křesťanství ukládá těm, kteří se hlásí k Ježíši Nazaretskému, spoustu povinností. Jedním z momentů je také pomáhat vězněným a nejde vůbec o to, zda jsou či nejsou vinni. Ve středověku některé křesťanské řády dokonce vykupovaly některé vězněné, vykupovali také z otroctví.

Dnes žijeme ve zvláštní a složité době. Krom toho, že je uspěchaná, že má přísná ekonomická kritéria a úspěch je kvalifikován ekonomickou hodnotou, jsou i mnohá úskalí, která mohou přivést člověka až do vězení. Zavolala mi sestra vikářka Mgr. Kučerová: „Honzo, ve vězení je můj farník Mgr. Ivo Svoboda. Nemohl bys mu nějak pomoci?“

Bylo mi milé, že se na mě s důvěrou obrátila, ale ještě milejší, že se o své farníky příkladně stará. Poté, co položila telefon, jsem si uvědomil, že Mgr. Ivo Svoboda je bývalým poslancem ČNR a dále bývalým ministrem financí. Pak už jsem si jenom zjistil podklady a podařilo se. Bratr Svoboda se vrátil po necelých třech letech se zárukou na svobodu a od 3. listopadu 2008 do 30. 6. 2010 byl zaměstnán v postavení pomocného archiváře Církve československé husitské.

Nesmím zapomenout také poděkovat dr. Vaničkovi, který byl nápomocen, aby bratr Mgr. Ivo Svoboda mohl žít na svobodě a řádně pracovat. Proč o tom píšete? Někteří představitelé církve mi měli za zlé, že jsem do této kauzy vstoupil. Ale to přece vychází přímo z křesťanské povinnosti. Ivo Svoboda nedávno zemřel. Vzpomněl jsem si na něj a měl jsem radost z toho, že mu jeho církev poskytla v těžkou chvíli pomocnou ruku.

Jan Hradil

Zprávy

Janu Prokopu Holému je osmdesát

Narodil se v Domažlicích 6. června 1937 Prokopu Holému, učitel a katechetovi z dob služby faráře Františka Moce. Po absolvování dvou let knihovnictví a muzejnictví byl přijat do oboru archivnictví na Filosofické fakultě Karlovy univerzity. Po nuceném odchodu po prvním ročníku odešel na Husovu čsl. bohosloveckou fakultu, kterou nedokončil. Poté pracoval jako učitel na Chodsku a v Boru u Tachova. Po konfliktu se socialistickými úřady nedokončil ani pedagogickou fakultu a ze zdravotních důvodů byl penzionován. Poté v Semilech a na Sušicku vyučoval jazykům a hudbě. Po r. 1989

se dočkal akademické rehabilitace, na pedagogické fakultě v Plzni i na Husově fakultě UK mu bylo přiznáno magisterium. Věnoval se studiu a archivnímu bádání v oblasti regionální literární historie a hudby, publikoval tisíce odborných, převážně historických článků. V katalogu osobností Clavius, zřízeného městskou knihovnou Boženy Němcové v Domažlicích, je označen obory: učitel, regionalista, vlastivědný pracovník a odborný publicista. Celý život navštěvoval československé i evangelické bohoslužby, je posledním předsedou rady starších zrušené NO Kdyně, dlouholetým varhaníkem domažlického, příležitostně klatovského, rokycanského a tachovského sboru CČSH. Od r. 1956 občasným přispěvatelem do Českého zápasu. Z jeho posledních vzpomínek jubilejní článek k Husovu výročí, zaměřený na rodinnou tradici, sahající až k osobě Husova přítele Martina Skučka. Mezi jeho nepřímé předky patří zajímavé osobnosti, jako byl páter František Mazour (1843 - 1922), osobní děkan v Pálavě (Pavlově), spoluobjevitel archeologických nalezišť u Dolních Věsto-

nic, který nálezy poprvé popsal. Jan Prokop Holý však není pouhým „Písmákem Chodská,“ je také hudebníkem, básníkem a malířem a především věrným křesťanem, jehož životní moudrost i pomoc na Chodsku zakusil leckdo. Mezi své přátele počítá např. básníky Jaroslava Seiferta či Karla Floriána, nebo prof. F. M. Bartoše. Děkuji Hospodinu za to, že mě povolal kráčet kus cesty s ním a skrze Pána Ježíše Krista spolu s celou mateřskou církví vyprošuji Ti, Jene požehnaní Boha Otce, jehož sám hluboce miluješ, a pevně zdraví i svěžest ducha a smyslů. Není snad náhoda, že zrovna Tvému osmdesátiletému jubileu předchází svátek vylíčení Ducha svatého. Pax et Bonum.

Tomáš Procházka,
farář v Domažlicích
(NO CČSH Stod)

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 29. 5. 2017, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
From Baroque to Jazz
Jan Kalfus – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

úterý 30. 5. 2017, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – organ / varhany
Martina Bauerová – soprano / soprán
František Bílek – trumpet / trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

středa 31. 5. 2017, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

středa 31. 5. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI

čtvrtek 1. 6. 2017, 17.00
PRAGUE MOZART TRIO
Štefan Britvík – klarinet
Miloš Bydžovský – klarinet
Petr Němeček – fagot
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, F. HÄNDEL, A. VIVALDI, L. VAN BEETHOVEN

pátek 2. 6. 2017, 17.00
František Šťastný – varhany, cembalo
Vratislav Vlana – hoboje
G. Ph. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

pátek 2. 6. 2017, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

sobota 3. 6. 2017, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Věra Líková – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

sobota 3. 6. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 4. 6. 2017, 17.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková – sbormistr, soprán
Přemysl Kšica – varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 4. 6. 2017, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART
Placená inzerce

Z ekumeny

All we need is love!

EKUMENICKÉ EUCHARISTICKÉ BOHOSLUŽBY 7. 5. 2017

Dne 7. května se uskutečnily první společné bohoslužby s eucharistií, kterých se zúčastnili věřící naší církve (zastoupena farářkou NO Havlíčkův Brod a Ledec nad Sázavou Kamilou Magdalenou Lukasovou), Church of England (br. reverend Keith Glynn Perkinson z Brightonu – Chichester Diocese), Islandské luterské církve (ses. Helga Bjork Jónsdóttir) a Maďarské luterské církve (ses. Vera Farkas). Aktivně se zúčastnila i Českobratrská církev evangelická, Křesťanské společenství, Starokatolická církev ve Žďáru nad Sázavou a lidé z Českomoravské vysociny a z Havlíčkova Brodu a okolí, kteří zrušili své nedělní bohoslužby a přišli v hojném počtu první květnovou neděli ráno do Husova sboru CČSH v Havlíčkově Brodě, odpoledne v 15 hodin do sboru v Ledci n. Sázavou (kam přijela i ses. jáhenka Ondřejka Brabcová z NO Vlašim s jejími členy) a navečer do pražského kostela Na Zderaze.

Já jsem Dobrý pastýř, Já jsem dveře, bude jedno stádo a jeden Pastýř. Tyto Ježíšovy věty provázely všechny bohoslužby v několika jazycích; zazněly písně *Krásná je modrá obloha, Dej mi Pane bdělé srdce* a také Taizé píseň *Každý den Pán mi sílu dává*. Modlili jsme se česky i anglicky společně Otčenáš a reverend Keith nám před požehnaním krásně čistě česky zarecitoval verše k požehnaní J 10, 11.17 – Pán řekl: „*Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Dávám svůj život, abych jej opět přijal.*“ Aleluja!

Děkujeme za biskupské požehnaní Juraje Jordána Dovaly a anglikánského biskupa Jižní Anglie a jejich svolení uskutečnit náš sen, který vznikl po loňském ekumenickém studijním kurzu v Josefěstalu, kde jsme se poznali, spřátelili a vrostli do jedné Kristovy rodiny lásky a víry. Snad nám k tomuto našemu počínání milý Hospodin žehná a bude-li to jeho vůle, sejdem se příští rok v červnu v Maďarsku, pak na Islandu a Velké Británii – a rádi bychom přizvali další církve k účasti. Už napřesrok se hlásí Bavorská luterská církev, Srbská ortodoxní, Slezská církev, Římskokatolická a další církve a budeme jedním putujícím stádem za pastýřem Kristem Ježíšem.

Fotografie pořídila má vlastní sestra Milena Šebestová, kterou připravuje ke svátosti křtu, spolu se synovcem, tenistou Jakubem.

Kamila Magdalena Lukasová,
NO CČSH Havlíčkův Brod
a Ledec n. S.

Celocírkevní sbírka

Součástí seznamu celocírkevních sbírek v roce 2017 je i sbírka na obnovu areálu rodiště dr. K. Farského a k výročí CČSH v r. 2020. Proběhne u příležitosti 12. června. Účet sbírky: KB 43-570420277 / 0100 VS: 7 + čtyřmístné číslo NO nebo diecéze. **red**

Na svatého Jána krátká noc

NO CČSH Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s MČ Praha 8 pořádají oblíbený přednáškový cyklus.

Další díl proběhne v úterý 27. června v 15 hodin v Praze 8 - Karlíně, Vítkova 13. Zveme k poslechu lyricko epické básně *Na svatého Jána krátká noc*, kterou společně přivítáme příchod léta. Poezii výtvarnice, scénografky i básničky Elišky Peroutkové uvede Olga Nytrová, doplní vystoupení hostů, o její tvorbě výtvarné, četných výstavách, ilustracích, z nichž některé bude možné zhlédnout. O scénické tvorbě pověd s autorkou následný rozhovor Zuzana Havelková. **ZH**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíšova modlitba za učedníky

Nahrad'te čísla písmeny podle klíče.

26 9 22 16 21 22 7 3 15 24 11 5 22 21 16 14 12 4 23 26 17 16
25 15 1 11 10 21 5 2 5
11 5 4 9 15 6 8 16 17 18 1 22 6 8 16 2 16 8 1 1 21 16 8 16 12
21 5 18 6 8 16 11 19 9
17 16 19 13 1 13 11 5 26 10 20 5 12 18 9 19 21 1

1 = A	8 = H	15 = N	22 = V
2 = B	9 = I	16 = O	23 = Y
3 = Č	10 = Í	17 = P	24 = Ý
4 = D	11 = J	18 = R	25 = Z
5 = E	12 = K	19 = S	26 = Ž
6 = É	13 = L	20 = Š	
7 = Ě	14 = M	21 = T	

(Řešení z minulého čísla: Nemějte strach.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlábku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

